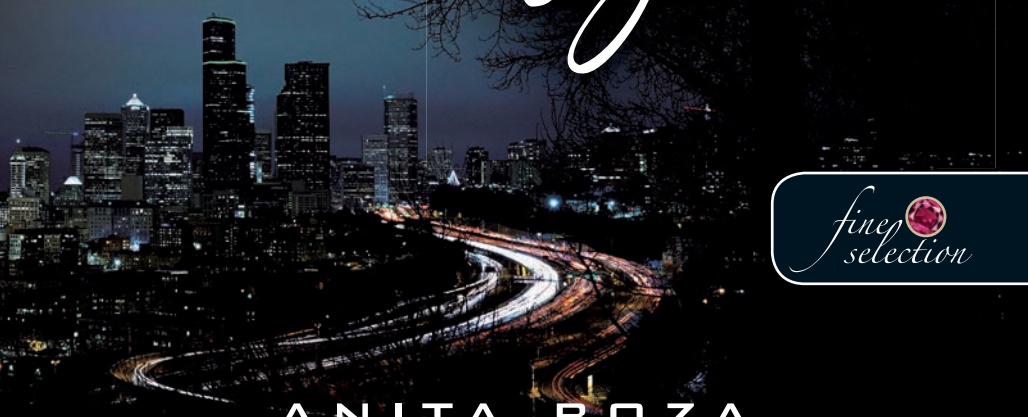

A nő magányos.
A férfi sebezhető.
Elválasztja őket számtalan titok,
de összeköti őket egy közös cél.

AZ ÉJSZAKA

Színei

*fine
selection*

ANITA BOZA

ANITA BOZA

AZ ÉJSZAKA
színei

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

1

Veronica

A SZEMERKÉLŐ ESŐN ÁT felnéztem az apró vegyesbolt vörösen világtató reklámtáblájára, amelyen remegve pislákol a második neonbetű. Megborzongtam, fázósan összehúztam magamon a dzsekimet, majd beléptem az ajtón. Csak egy üveg borért ugrottam be, úgy terveztem, gyorsan végzek. Az égen gyülekező sötét gomolyfelhők miatt biztosra vettem, hamarosan még jobban elered, és nem akartam bőrig ázni.

A pénztárban álló, fiatal fiú végigmért, és elmosolyodott. Meglepődtem az új arc láttán, ismertem a bolt összes dolgozóját, de vele még sosem találkoztam. Reflexből visszamosolyogtam, aztán a borokhoz mentem, és választottam egy Chardonnay-t.

– Adhatok még valamit? – kérdezte a srác, mikor a palackkal a kaszszához siettem. A hangja kellemesen csengett, és bár eszem ágában sem volt flörtölni vele, nem tudtam ellenállni a kíváncsiságnak. Csak egy másodpercig kellett koncentrálnom, hogy az aurája felfedje magát. Tiszta, kék energiamező vette körül, ami elárulta, a kedvessége nem csak álca. Miközben a válaszomra várt, végignézett rajtam, megbámulta a mellemet, a kékbe vörös villant, majd hirtelen elkapta a tekintetét.

– Múlt héten adtam be fotókat előhívásra – jutott eszembe. – Ha kész vannak, azokat is elvinném.

Ha nem észlelem a vágtyól vörösbe forduló auráját, akkor is egyértelmű lett volna, hogy vonzónak talál, de úgy tettem, mint aki nem veszi a lapot. Egyetemista korú fiúkkal sosem kezdenék. Főleg nem olyanokkal, akik zavarba jönnek attól, ha a mellemre néznek. Amúgy is fárasztó napom volt, mielőbb oda akartam érní Sarah-hoz, hogy megvacsorázzunk, bekuporodjunk a tévé elé, és megnézzünk egy filmet.

– Rendben. – Nagyot nyelt. – Milyen néven keressem?

– Veronica Rustie.

– Szép név – mosolygott rám félszegen, majd a kassza melletti fém-polchoz lépett, és kotorászni kezdett a nagy alakú borítékok között. Válasz nélkül hagytam a megjegyzését, nem akartam bátorítani. Nem mintha nem lett volna jóképű, az aurája a nyári naplementében hullámzó tengert juttatta eszembe, de túlságosan fiatalnak és tapasztalatlannak látszott.

– Új vagyok itt, tegnap kezdtem – pillantott rám.

– Jó neked – sóhajtottam, és nehezen álltam meg, hogy ne kezdjek a pulton dobolni. Az esőcseppek egyre hangosabban kopogtak a bolt nagy üvegablakán. Kár volt a fotókat kerestetni vele, ha tudtam volna, hogy ilyen sokáig tart, inkább visszajövök értük később.

– Á, megvan! – A srác diadalmas mosollyal kiemelte a borítékot a többi közül, visszalépett a pulthoz és elém tette. – Gyakran jársz ide?

– Nem – ráztam meg a fejem, és csalódott arckifejezése láttán majdnem felnevettem. A kabátsebemből pénzt kotortam elő. – Mennyi lesz összesen?

– Bele se nézel? – kérdezte, miközben tekintete ismét a mellemre tévedt.

Enyhe bosszúság fogott el.

– Kösz, nem. Sietek.

– És ha nem a te képeid vannak benne? – erősködött. – Az előző boltban, ahol dolgoztam, néha előfordult, hogy összecserélték a képeket. Egyszer át kellett nézennem vagy húsz tasakot, mert...

– Rendben – szakítottam félbe. Ha ezen múlik, hogy fizethessek végre, lássuk!

Kinyitottam a borítékot, kihúztam a felső képet, és önkéntelenül is elmosolyodtam. Sarah és én grimaszoltunk rajta a kamerába. Akár testvéreknek is hihettek volna minket, egyforma pisze orr, telt ajkak, zöld szem, egyedül a hajunk színe különbözött, Sarah-é szőke, az enyém mélybarna.

– Hű, de jó kép! – lesett a fotóra a pénztáros fiú, majd zavartan megköszöri a torkát. – Nincs kedved esetleg meginni egy...

– A bor lesz, meg a képek – vágtam közbe, mielőtt befejezhetne volna a mondatot. Visszacúsztattam a fotót a borítékba, és pénzt tettem a pultra. Ha randira hívna, én meg visszautasítanám, a legközelebbi találkozásnál mindketten kellemetlenül éreznék magunkat. Rádadásul nem én vagyok a neki való nő. Nagyon nem.

Megint csalódott arcot vágott. Zacskóba tette a borítékot meg a bort, és amíg kiszámolta a visszajárót, mintegy mellékesen megjegyezte:

– Nagyon esik odakint. Ha messze laksz, kölcsönadhatom az esernyőmet, majd visszahozod, amikor legközelebb erre jársz.

Rámosolyogtam, de tagadólag megráztam a fejem. Volt valami fájdalmasan naiv abban, ahogy flörtölni próbált; megsajnáltam. Ha tudná, mit csinálok éjszakánként, nem próbálna. Zsebre tettem a visszajárót, és magamhoz szorítottam a zacskót.

– Hát, akkor... – Megköszöri a torkát, vetett egy utolsó pillantást a mellemre, és az aurájának vörös része sötétebbre váltott. – Talán majd máskor.

– Az egyikünknek sem tenne jót – mondtam halkán, és kiléptem az esőbe.

Vékony dzsekim kapucniját az arcomba húztam, és leszegett fejjel elindultam. Autók suhantak el mellettem vizet fröcskölve a járdára. Ezt leszámítva teljesen egyedül voltam a félhomályba burkolózó, kertes házas övezetben.

Az eső időközben alaposan rákezdet, még fél sarkot sem haladtam, de a bugyimból máris csavarni lehetett a vizet. Bár nem volt hideg, vacogott a fogam a bőrömrre tapadó nedves ruháktól. Lehet, hogy taxit kellett volna hívnom a boltból, de amíg várok rá, háromszor odaérek Sarah-hoz. Megszaporáztam a lépteimet.

Már nem jártam messze a háztól, mikor valaki szemből belém rohant. Hátratántorodtam, a borosüveg kicsúszott a zacskóból, és hiába kaptam utána, hangos csattanással darabokra tört a járdán.

– Picsába! – nyögte a csuklyás alak, és térdre esett.

Bosszúsan a férfit pillantottam, aztán a járdán szétfröccsent borra meredtem. *A rohadt életbe!* Az biztos, hogy nem megyek vissza egy újabb palackért, a srác még azt hinné, meggondoltam magam, és elfogadom az ajánlatát.

– Fel tud állni? – Ösztönösen a térdeplő idegen felé fordultam, hogy felsegítsem. Nem kellett fókuszálnom, hogy meglássam körülöttem az energiamezőt, a képességem az ijedtség hatására magától működésbe lépett. Amint felfogtam, hogy az aurája mennyire ijesztő, beledermedtem a mozdulatba. Sötét, ragacsos feketeség vette körül, izzott benne a vágy és a düh vérvöröse, koromfekete aurájában bíbor kisülések vilantak. A csuklyája lecsúszott a fejről, én pedig halk, ijedt kiáltással hátraleptem, mert az arcát símaszk takarta. Gyomromat görcsbe rántotta a félelem. Ő zihálva felpattant, félrelökött, és újra nekiiramodott.

A döbbenet a járdához szegezett, nem bírtam megmozdulni, még a zuhogó eső sem tudott magamhoz téríteni. Csak bámultam a férfi után, amíg a sarkon befordulva el nem tűnt a szemem elől. Korábban sosem láttam ehhez fogható aurát. A szürke és a fekete általában gonoszsgót, haragot jelent, de ilyen rémisztő mintázattal és agresszív energiamezővel még nem találkoztam.

Mintha fénylő tollú hollók marcangolnák egymást vértől csöpögő csőrrel és karmokkal.

A tekintetem a borosüveg törött szilánkjaira rebbent. Nem forgott az agyam, elképzelni sem tudtam, miért menekülhetett örült módjára a maszkos férfi... Betörő vagy talán gyilkos... Rossz érzésem támadt, kirázott a hideg. Hívnom kéne a rendőrséget? De mit mondhatnék nekik? Hogy halálra rémültem egy sötét lelkű férfitől, aki talán elkövetett valamit? Megráztam a fejem, és sietve továbbindultam. Még akkor is hátrafelé pillantgattam a vállam fölött, amikor Sarah házához értem, bár nem jött utánam se a férfi, se más; rajtam kívül senki nem volt olyan bolond, hogy zuhogó esőben csatangoljon az utcán.

Beléptem az alacsony díszkerítés kapuján, és a bejárathoz siettem. A barátnőm egyszintes, barna cseréptetős házának nagy ablakain nem szűrődött ki fény, amitől tovább erősödött a kellemetlen érzés a mellkasomban, mert tudtam, hogy Sarah utál sötétben lenni.

A bejárati ajtó résnyire nyitva állt. Ez önmagában nem lett volna annyira meghökkentő, bár a vihar miatt valószínűtlen volt, hogy Sarah szellőztessen, de a sötétséggel együtt már komoly aggodalomra adott okot. Elszorult a torkom, a karom libabőrös lett. Összeszorítottam a fogamat, hogy ne kezdjek hangosan vacogni.

Löktem egyet az ajtón, az hang nélkül sarkig tárult. Belestem a félhomályos előszobába.

– Sarah? – kiáltottam, meglepődve, mennyire idegenül cseng a saját hangom. Nem kaptam választ. A félig elázott zacskót letettem az előszobaszekrényre; még a papír tompa zizegése is fülsértőnek hatott a mély csendben. Bizonytalanul léptem egyet előre.

Neszezés...

Megdermedtem. Félelem suhant át rajtam, ami tétova bosszankodásba fordult. Túl sok krimet néztem, vagy talán attól képzelek szörnyeket a sötétbe, hogy találkoztam a rémületes aurájú férfival? Nem lehetek ennyire gyáva, hogy egy nyitva hagyott ajtó és pár fel nem kapcsolt lámpa miatt drámázzak!

Tudtam, hol a kapcsoló, Sarah lakását majdnem olyan jól ismertem, mint a sajátomat. Felkattintottam a villanyt, és megszédültem, ahogy megláttam a rumlit az étkezőben: összetört tányérok és a vacsora szétaposott maradéka hevertek mindenfelé a felborult asztal körül.

– Sarah? – szóltam újra remegő hangon. A szívverésem meglódult, miközben beljebb merészkedtem. Mélységes aggodalom szorította össze a torkomat, az járt a fejemben, hogy a barátnőmmel valami szörnyűség történhetett.

A cipőmről és a dzsekimről víz csöpögött a padlóra, remegő kézzel támaszkodtam a falnak. A kanapé mögül hallatszott a neszezés, ami mostanra jól kivehető, fojtott zokogássá vált. Megtorpantam, kiszállt az erő a tagjaimból.

– Sarah? – nyögtem.

– I-itt... – A zokogás felerősödött. Nem ismertem fel a rekedt hangot, de a lelkem mélyén tudtam, hogy Sarah az. – Segíts!

Görcsbe rándult gyomorral közelebb léptem, és a látványtól földbe gyökerezett a lábam. Sarah deréktól lefelé meztelenül, széttépett trikóban, kicsavarodott karral hevert a padlón a kanapé mögött.

– Veronica... – Véres, feldagadt arccal, ködös tekintettel meredt rám, combjait vérfoltok szennyezték. Vibráló, lila aura vette körül, fekete kisülésekkel; sarki fényben fürdő, göcsörtös ágú fák ugrottak lelki szemeim elé.

– Ūristen! – suttoztam. Verejtrékcsepp kúszott végig a gerincemen. A szívem űriltlen kalimpált, a torkomba epe tódult. Éreztem, ha most átengedem magam a kétségbeesésnek, az végképp elnyel. Odaléptem Sarah-hoz, térdre rogytam mellé. Az orromba kúszó, fémes vérszag és a padlón szétkent, darált húsos mártás paradicsomos, bazsalikomos illatának keverékétől felfordult a gyomrom. Savanyú íz öntötte el a számot, szaporán nyeltem párat, nehogy hányjak.

– Veronica... – szűkülte Sarah. Minden ízében remegett, fogai hangosan összekoccantak.

– Itt vagyok – ragadtam meg felém nyújtott kezét. – Semmi baj!

Eszembe jutott a belém rohanó férfi, és teljes bizonyossággal éreztem, ő bántotta Sarah-t. Igyekeztem nagyokat lélegezni, de képtelen voltam megnyugodni. Suta, kapkodó mozdulatokkal kutattam végig a zsebeimet, a rémület gúzsba kötött, nem emlékeztem, melyikbe tettem a telefonomat induláskor.

– Hívok segítséget.

Annyira rekedt volt a hangom, hogy a telefonközpontos csak másodsorra értette meg a címet, hova küldje a rendőrséget és a mentőket.

Szédelegve áttámolyogtam a hálóba, hoztam egy plédet, gépiesen ráterítettem Sarah meggyötört testére, majd letérdeltem mellé. Meg akartam kérdezni, mi történt, ki tette ezt vele, mióta fekszik itt, de nem jöttek a számra a szavak, és abban is biztos voltam, amilyen állapotban van, úgysem tudna értelmesen válaszolni a kérdéseimre.

Némán nyeltem a könnyeimet, miközben magamhoz öleltem a zokogó barátnőmet. Reszkető kézzel addig simogattam a haját, míg meg nem érkeztek a mentősök.

Jack

FÉLHANGOSAN KÁROMKODVA MEGÁLLAPÍTOTTAM MAGAMBAN, hogy a kórház bejáratától csak jó messze van szabad hely. Leparkoltam a Corvette-et, és nagyot fújva körülnéztem.

– Hát, ez szívás! – dűnnyögtem az orrom alatt, miközben az ablakon lefutó vízcseppekkel szemeztem. Az eső napok óta szakadt, a Seattle-i tavasz nem kényeztetett el minket. Hátrafordulva az esernyőm után kezdtem kutatni a hátsó ülésen. Üres kínai kajás dobozokat, csokoládés papírokat, dossziékat és kólásüvegeket löktem félre, és ezredszer is megállapítottam magamban, kinyírom Scottot, amiért mindig minden szemetet elhajigál a kocsimban. Az ernyőt persze rohadtul nem találtam, de nem akartam tovább szórakozni a kereséssel.

Elcseszett egy nap! Tíz órát dolgoztam ma, és lemaradtam a Seahawks meccsről. Pedig napok óta készültünk rá a haverokkal, most nálam néztük volna. Vettem sört, a biztonság kedvéért mindjárt öt kartonnal, meg egy rakás csilis tacót. Kétszer csíp, de az a legjobb benne. Erre jött ez a hülye, elfuserált vacsora Natalie családjával, aztán a nyakamba varrnak egy ügyet, és még szarrá is fogok ázni. *Remek.*

Próbáltam az agyamba vésni, hogy reggel ki kell takarítanom a kocsit, bár a lelkem legmélyén tudtam, ez úgyis elmarad, egészen addig, amíg végképp meg nem elégelem a szagot vagy a látványt. Vagy amíg valami borzalom ki nem kel a hátsó ülésen, hogy átvegye az uralmat Seattle felett.

Elcseszett egy nap... Keserű lett a szám íze, ahogy felidéztem magamban, milyen képet vágtak Natalie szülei a vacsoraasztal másik oldalán. Az anyja próbált úgy tenni, mintha ott sem lenne. Az apja összehúzott szemmel méregetett, és a bajsza alatt mosolygott, amikor a lánya fejhangon üvöltözve válogatott gorombaságokat vágott a fejemhez. A rendőrpszichológusnál tanult „idézzen maga elé valami nyugtató helyszínt, ahol járt, és képzelje el, hogy megint ott sétál” technika nem működött, pedig istenemre, megpróbáltam. Az egész étterem minket nézett, amire magasról tettem volna, ha Natalie-nak igaza van. De nem volt, szóval, hátralöktem a székem, és szó nélkül faképnél hagytam őket.

Elhessegettem a zavaró emléket, nyugalmat erőltettem magamra, és kipattantam a kocsiból. A zakót a fejemre húztam, de így is egy pillanat alatt bőrig áztam, a fekete szövetnadrág kellemetlenül rátapadt a combomra. Az este gondosan kisuvickolt cipőm telement vízzel, és hangosan cuppogott, miközben magamban káromkodva kerülgettem a pocsolókat. Nem a ruhát sajnáltam, hanem azt az időt, amit elpazaroltam Natalie kedvéért a kiöltözéssel.

Míg a hirtelen jött özönvízzel küzdöttem, úgy döntöttem, Scottot mindenképpen megölöm. Neki kéne kitakarítani a kocsit, nem nekem. Akkor meglenne az ernyőm.

A modern, háromszintes kórház oldalán messziről világított a nagy kereszt, a szakadó esővel nem törődve felnéztem rá. A zöld színű ablakok és fehér oszlopok kísérteties hangulatot árasztottak. Valahányszor itt jártam, mindig rácsodálkoztam, hogy a Szent Ferenc inkább valami elegáns szállodára hasonlít, nem olyan, mint egy kórház, ahová sérülteket, betegeket hoznak be. Csak ne lenne olyan rohadt büdös odabent!

Pár éve engem is itt foltoztak össze, amikor egy beszívott suhanc hasba szúrt. Nem az első sérülésem volt, de akkor dugtak belém először katétert. Mit ne mondjak, nem ez volt életem legjobb élménye. Még az emlékétől is felsírt a hólyagom.

A fotocellás üvegajtó sziszegve kinyílt előttem. Beléptem a nagy méretű pálmákkal és virágokkal telepakolt előcsarnokba. A tervezők próbálták barátságosabbá tenni a helyet, de a fertőtlenítő émyelítő bűzét nem tudta elnyomni a hotel-feeling. A klórszagról eszembe jutott a kiszolgáltatottság érzése, az a kába magány, amikor a testembe zárva, begyógyszerezve, tehetetlenül fekdtem az egyik emeleti szobában...

A vízzel együtt igyekeztem lerázni magamról a nyomasztó gondolatokat, közben mélyet lélegeztem. Egyből kirázott a hideg, és a szagorgiára csak rátett egy lapáttal a rohangáló egészségügyi dolgozók látványa. Sosem voltak főbiáiim, de az orvosokat mindig is nagy ívben kerültem.

Végigsimítottam elázott hajamon, és egy pillanatig azon morfondíroztam, lifttel menjek, vagy inkább lépcsőzzek. Scott azt mondta a telefonban, hogy az áldozatot a sebészetre vitték, ami a harmadikon van.

Úgy döntöttem, eleget szenvedtem mára. Eszem ágában sem volt tökig vizesen, egy félresiklott este után a félhomályosan megvilágított lépcsőházban három emeletet gyalogolni. Nincs az a pénz.

Megvártam, míg megérkezik a lift, beszálltam, és amíg fölfelé haladtunk, igyekeztem kiverni a fejből a balul elsült vacsorát. Mit ne mondjak, rohadtul nem ment. Amikor a liftajtó csilingelve kinyílt, nagyot sóhajtva kiléptem rajta. Az információs pult pont velem szemben állt, két fehér egyenruhás nővér beszélgetett mögötte. Édesség- és kávéautomata világított a látogatók vagy vizsgálatra váró betegek részére kihelyezett kék széksor mellett. Kíváncsi lettem volna, Scott hány feketét vett már belőle, mióta rám várt. Minimum kettőre tippeltem.

A pulttól mellmagasságig fehér csempével kirakott folyosó vezetett mindkét irányba. Fogalmam sem volt, merre menjek, a sebészethez még sosem volt szerencsém, eddig mindig a sürgősségin varrtak össze.

A két nő abbahagyta a beszélgetést, engem figyeltek. Tuti tesztoszónak gondoltak, ahogy ácsorogtam ott, víztől csöpögő ruhában, de nem érdekelt. A szemüveges, idősebbik összevonta a szemöldökét, az arcára volt írva, hova kíván ilyen késői órán, és ezt meg is tudtam érteni.

A fiatalabb, vörös hajú tekintete végigfutott vizes gönceimen, a szája kacér mosolyra húzódtott. Kicsit alaposabban megnéztem, a vörös nők mindig is a gyengéim voltak. Letörte a kedvemet a haja tövéénél már látszó lenövés, de a mosolya legalább igazinak tűnt. Ez pár pillanatra helyrebillentette a rosszkedvemet, visszamosolyogtam rá, majd elindultam feléjük, hogy útbaigazítást kérjek, melyik kórteremben fekszik az áldozat. A vöröské épp felemelkedett a székről, amikor az egyik kórteremből Scott lépett ki a folyosóra. Megnyugodtam, ugyanolyan pocskékul festett, mint ahogy én éreztem magam; az inge egyik oldalt kilógott a nadrágjából, a szeme alatt karikák sötétlettek, még a szakállá is kócosnak tűnt. Észrevettem és intett.

– Minden oké – szólt oda a nővérnek. – A társam, Jack Carpenter hadnagy.

A nő bólintott, és fancsali képpel visszaült a kolléganője mellé. Egy kis flört feldobta volna az unalmas éjszakai műszakját. Szó se róla, az enyémet is.

– Elég pocskék estém volt a főnök hívása nélkül is – léptem Scotthoz.
– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte, miközben kezét fogtuk.
A hangjában nem volt szemrehányás, és ezt nagyra értékeltem. Ő teljesen meteli a kocsimat, rám meg sokat kell várni. Majdnem egálban vagyunk.

– Natalie tombolt. – A veszekedésbe torkolló este hangulata még a mellkasomat nyomta. – Vacsorázni voltunk a szüleivel, amikor a hívás befutott. Komolyan, néha azon gondolkodom, direkt csinálja, hogy idegesítsen!

– Nem értem, miért nem dobod végre, és keresel valami normális nőt!

– Én se... – dűnnyögtem rosszkedvűen. – Mi lett a meccs eredménye?

– Gőzöm sincs. – Scott elhúzta a száját, és a kávéautomatához lépett. – Máskor ne anyámmal üzenj, ha lemondod az estét! Egyből lecsapott a lehetőségre. Kérsz te is kávé?

– Kösz, nem! – A düh, ami a kórházhoz vezető úton még fojtogatott, mostanra ingerültséggé tompult. Scott régóta rágta a fületem, hogy minek vagyunk még együtt Natalie-val, és igaza volt, lassan többet veszekedtünk, mint nem. Az örökös viták kezdtek felemészteni az idegeimet. Nyeltem egy nagyot, hogy legyűrjem a kellemetlen érzést, és a kávéautomatánál foglalatostkodó Scottot figyeltem. – Szóval, mit tudunk?

– Az áldozat neve Sarah Hurst, huszonnégy éves. – Scott belekortyolt a kávéba, elfintorodott, majd a poharat feltette az automata tetejére. Elővette a zsebéből a jegyzetfüzetét, lapozott egyet, aztán megdörzsölte rövid, barna szakállát. – Betörtek hozzá, megverték és megerőszakolták. Sokkos állapotban hozták be, benyugtatózták, háromszáznégyes kórterem. Pár perce szóltak, hogy elaludt, szóval, tartoztunk az ördögnek egy úttal.

– Mit tudunk róla?

– Nem sok mindent. Moziban voltam anyámékkal. Amikor elindultam, beszóltam a fiúknak, hogy nézzenek utána, de még nem hívtak vissza.

– Mit néztetek? – Scottnak legendásan jó a kapcsolata a szüleivel, és ezt abszolút nem szégyelli, hiába cikizik vele a kollégák. Mások az ő korában leépipítik az őseiket, ő moziba hordja őket, és heti háromszor otthon vacsorázik.

– A John Wick harmadik részét. Anyám odavan Keanu Reevesért. És ha rohogni mersz, tökön rúglak.

Megadóan feltartottam a két kezemet. Eszem ágában sem volt ki-nevetni. Én egyszer végigültem egy John Travolta-maratont egy csajjal, mert be akartam jutni a bugyijába. Van az a helyzet, amikor az ember feladja az elveit.

– A lakást átnézték a fiúk? – A kérdés felesleges volt, mert tudtam, mi a protokoll, de az agyam már nyomozó üzemmódba kapcsolt. Ha az ember elég ideje zsaru, történhet bármi, ahogy meghallja az első infókat az ügyről, a szimata működésbe lép. Pavlovi reflex. Pocsék este ide, fáradtság oda, felvillanyozódtam.

– Még ott vannak.

– A nőn volt valami nyom? Hajszál, sperma, vér?

– Máris mondom. Megkaptam a doki jelentését, mielőtt elhívták a mütőbe. – Scott agyongyűrt, összehajtott papírlapot vett elő a noteszéből, és kisimította. Gyűrt papírok, kávé, pankráció, chips és szemeteletés a kocsiban. Ez Scott. Bírom a srácot, megszoktam már, hogy napi két liter kávé iszik, és hajlamos a trehányyságra, de simán falaz nekem, és nem akad ki, ha néha áthágok egy-egy szabályt. – Az áldozaton testszerte ütés- és fojtogatásnyomokat találtak... nemi erőszak igazolva... bal karja eltört. A hüvelyében találtak ondót, vettek belőle mintát.

– Ki talált rá?

– A barátnője. Ő is ott van a háromszáznegyvenesben. Eléggé kiborult.

– Rendben. – Elővettem a noteszemet, és toll után kutattam a zsemben. – Egyéb?

– Nem tudom, miért minket küldtek, mert ez nem gyilkossági nyomozás, maximum gyilkossági kísérlet. De a főnök üzent, hogy mindenképpen miénk az ügy.

– Fogalmam sincs. – Nem szoktam megkérdőjelezni Douglas százados döntéseit. Ha azt mondta, mi jöjjünk, biztosan oka volt rá. Ebben

az esetben tök mindegy, hogy a hátunk közepére se kívánjuk az ügyet. Igyekeztem pozitívan felfogni a dolgot, bár én sem értettem, mi a fenét keresünk a kórházban. Seattle-ben akad elég munkája a gyilkosságoknak, és nagyképűség nélkül elmondhatjuk, nem egy sikeres nyomozás áll mögöttünk. A lelkem mélyén tudtam, szemét dolog, de valahogy méltóságon alulinak találtam, hogy egy ilyen ügyet kaptunk.

Scott fejében hasonló gondolatok járhattak, mert elhúzta a száját, és megcsóválta a fejét.

– Mire tippelsz ezzel az üggyel kapcsolatban? Házastársi vita?

– Nekem így látatlanban inkább erőszakká fajult rablásnak tűnik, de ki tudja? Kérdés, hiányzik-e bármi a házból. Amíg nem néztünk körül a helyszínen, semmire se fogadnék – morogtam kedvetlenül. A sok vérrel és szennyel teli év után azt az egyet biztosan megtanultam, hogy a látszat sokszor csal.

Elindultam, és intettem Scottnak, hogy kövessen. Legyünk túl rajta, hogy mehessek haza aludni.

– Szar ügy lesz ez, a csontjaimban érzem – mormolta Scott.

Reméltem, most az egyszer nem jön be a megérzése.

2

Veronica

HIÁBA ÖLTÖZTEM ÁT a kórház ajándékboltjában vett farmerbe és pólóba, ugyanúgy fáztam, mintha a vizes ruháimban maradtam volna. Belső remegés volt ez, egyfolytában magam előtt láttam Sarah rám meredő, elkínzott tekintetét, az orromban még mindig éreztem a vér és az étel szagának elegyét. Mintha a bőröm alá kúszott volna...

Összefontam a karomat a mellem előtt, hogy ne kezdjem el rágni a körmömet. Nagyot nyeltem, majd az ágyban alvó Sarah-ra néztem. A szobában csak az ágy fölött égett egy halvány lámpa, de még így is kivehető volt Sarah sápadtsága. Csukott szeme feldagadva, lilán virított, a karja begipszelve pihent a takarón, a homlokán vastag kötés éktelenkedett.

Hihetetlen volt, hogy az én életerős, vidám barátnőm fekszik ott összeverve, megerőszakolva. Szívverésének ritmusát figyeltem a kórházi gépek kijelzőin, majd a csöpögő infúziót, hogy ne kelljen a zúzó-dásokkal teli arcát nézmem, de minduntalan odatévedt a tekintetem. Aurája máskor halvány rózsaszín, mint a hamvas, feslő bimbók a tea-rózsán, most azonban még mindig sötétlila volt. Nyugtalanul aludt, meg-megrándult, felnyögött néha.

Próbáltam nem gondolni arra, hogy mindez az én hibám. Ha nem váltam ki a fotókat... ha csírájában elfojtom a pénztáros fiú flörtölési kísérletét és megsűrgetem... ha nem gyalog megyek, hanem taxival...

Akkor talán úgy alakult volna az este, ahogy terveztük, nem pedig ilyen átkozottul... igazságtalanul. Hogy történhetett ez, és miért pont Sarah-val?

Nyomorultul éreztem magam. Mit érek azzal, hogy látom az emberek auráját? A képességet sosem tekintetem áldásnak, és most bebizonyosodott, hogy igazam volt: az auralátásom teljességgel felesleges. Hiába észleltem a férfi energiamezőjét, nem segített semmit. Ha a szerencsétlenségeket érezném előre, az sokkal hasznosabb lenne.

Megfordultam, halk léptekkel az ablakhoz mentem, és kibámultam az esőbe. Figyeltem az üvegen lecsorgó, fáradt cseppeket, és annyira a gondolataimba merültem, hogy észre sem vettem, mikor kinyílt az ajtó.

– Miss Rustie... – A rekedtes hang hallatán a szívverésem kihagyott egy ütemet, ijedten megpördültem. Két férfi állt az ajtóban, mindkettőjük auráját azonnal észleltem. A szakállas közönséges világoskék volt, a magas, barna hajútól azonban elállt a lélegzetem. Élénk, aranyszínű aura vette körül, naplementében sárgálló búzamező képe villant a képzeletembe, a duzzadt kalászkok hajladoztak, fürödtek a nap sugaraiban. Ámulva néztem. Nagyon kevés ilyen emberrel találkoztam eddig, ritkaságszámba ment az efféle energiamező.

– Miss Rustie – szólított meg újra. Rádöbentem, hogy kikerekedett szemmel bámulom, és zavartan lesütöttem a tekintetem. A férfi megköszöri a torkát. – Ne haragudjon, nem akartuk megijeszteni! Jack Carpenter hadnagy vagyok. Azt hiszem, a társammal, Scott McLanddel már találkozott. Minket bíztak meg a nyomozással.

Elővette az igazolványát. Vettem rá egy pillantást, de összefolytak a betűk a szemem előtt, így tétován legyintettem.

– Kimehetnénk a folyosóra, hogy elmondja, mi történt, Miss Rustie? – kérdezte a Scott nevű nyomozó. Nyugalom áradt belőle, és az aurája alapján nem is feltételeztem róla mást. Rutinosan kategorizálom az embereket, bármilyen szörnyen is hangzik ez, és az eltelt évek engem igazolnak. Biztos voltam abban, hogy kettejük közül Scott a kiegyensúlyozottabb. Olyan ember képe körvonalazódott bennem, aki mindig befizeti a parkolódíjat, segít átkelni az időseknek a zebrán, jól bánik a kutyájával, és gyengéd a barátnőjével.

– Persze – feleltem beletörődve, miközben csak arra tudtam gondolni, nem, nem akarom elmesélni, mi történt. Sarah mellé szeretnék kuporodni, és addig sírni, míg el nem ájulok a fáradtságtól.

Az arany aurájú nyomozó előreengedett az ajtónál. Kint tanácstalanul körbenéztem, majd a folyosó végén lévő üres váró felé indultam. Majd összeestem a kimerültségtől. Hallottam magam mögött a lépteiket, és nehezen álltam meg, hogy ne nézzek hátra erőt méríteni a hadnagy arany aurájának látványából.

– Szeretném, ha elmondaná, milyen állapotban találta meg a barátnőjét a támadás után – nyitotta ki a jegyzetfüzetet, miután szembefordultam velük a barátságatlan helyiségben. A társa a sarokba húzódott.

Aha, az arany aurás fog kérdezgetni, a másik csak figyel, láttam már ilyet a filmekben. Idegesítően kiszámítható volt a helyzet, szívem szorint beszéltem volna valami nagyon oda nem illőt. Például közöltem volna velük, hogy látom az aurájukat. Elképzeltem, milyen arcot vágnának, és ettől nevetgetnékem támadt, de nem engedtem a készletésnek, mert tudtam, átmenne hisztérikus zokogásba.

– Én annyira... – Elakadtam. – Még mindig reszketek – jegyeztem meg végül, és kinyújtottam a kezem.

A remegő ujjaimra nézett, és valami átsuhant az arcán. Nem szánalom és nem sajnálat, talán együttérzés lehetett. Ettől gombóc keletkezett a torkomban, és égni kezdett a szemem.

– Szóljak a nővérnek, hogy hozzon valami nyugtatót? – kérdezte halkán.

– Ne, köszönöm! – válaszoltam élesen. Semmi szükség rá, hogy el-tompuljak.

– El tudja mondani, mi történt?

Összefontam a mellem előtt a két karomat. Egyetlen porcikám se kívánta felidézni ezt a rettenetes estét, de tudtam, meg kell tennem, ha segíteni akarok Sarah-nak.

– Nem tudom kiverni a fejemből, hogy ha... például nem töltök annyi időt a bor kiválasztásával, vagy taxival megyek, nem pedig gyalog... – vallottam be akadozva. – Talán ez az egész nem történik meg.

– Vagy pedig a maga élete is veszélybe került volna – mordult fel a sarokban a másik nyomozó. – Nem az ön hibája.

– Maga könnyen beszél.

Fáradt sóhajjal az ablak felé fordultam, és kibámultam az éjszakába. Gondolom, mindenkit ezzel vigasztalnak, de rajtam ez csöppet sem segített. Úgy éreztem, óriási, ragacsos paplanként borít be a büntudat. Odaérhettem volna előbb is. Időben.

Pár másodpercig csak álltam az ablakban, és néztem az üveget kímeletlenül ostorozó esőcseppeket. A nyomozók sem szólaltak meg, egy idő után úgy éreztem, mondanom kell valamit, mert kezdett nyomasztani a csend.

– Még mindig esik.

– Kérem, mondja el, mi történt! – mondta az arany aurás.

Jack. Milyen egyszerű név, az energiamezője mégis milyen különleges. A szemem sarkából figyeltem a körülötte hullámzó arany vibrálást. Úgy éreztem, már attól csitul bennem a fájdalom, hogy hallom rekedt hangját, és látom az auráját.

– Gyerekkorunk óta ő a legjobb barátnőm. Sőt, tulajdonképpen az egyetlen barátnőm. Mintha a testvérem lenne – magyaráztam. Azt akartam, hogy megértse a fájdalmamat, még akkor is, ha segíteni nem tud rajta.

– Rendbe fog jönni – próbált megnyugtatni.

Ránéztem, találkozott a tekintetünk. Egy örökkévalóságig tudtam volna nézni, és ez a felismerés legalább annyira zavarba hozott, mint a tekintetéből sugárzó szelídség.

– Úgy volt, hogy nála vacsorázunk. Sokszor csinálunk ilyet, egyszer ő főz, egyszer én. Van, amikor rendelünk valamit.

– És maga vitte a bort? – kérdezte gyöngéden. A hangja simogatott, mint egy láthatatlan kéz. Az a sejtésem támadt, hogy Jack valóban együttérez velem. Nem megjátssza magát, hanem tényleg sajnálja, ami történt.

– Igen. Szeretem az esőt, és amikor elindultam, még csak csöpögött. Elég közel lakunk egymáshoz, gondoltam, sétálok egyet. Az üzletben beszélgettem pár percet az eladóval, és válogattam a borok között. – Éreztem, hogy a szememet elöntik a könnyek. Talán azon a pár percen múltott. És Sarah soha többé nem lesz ugyanaz, aki volt. Meg

én sem. – Lehet, hogy... találkoztam vele. Az elkövetővel – említetem habozva.

Mindketten felkapták a fejüket.

– Tessék?

– Befordultam a sarkon, és belém rohant valaki. Elejtettem a bort, ő meg... térdre esett. Aztán felpattant, és elszaladt.

– Miért nem hívta egyből a rendőrséget?

– Nem tudom. Halálra rémültem.

– Látta az arcát? – kérdezte Jack feszülten.

– Nem. Maszkot viselt.

Jack jegyzetelt a füzetébe, de a szeme sarkából engem figyelt. Visszanyeltem a torkom mélyéről feltörni készülő zokogást. Egyre jobban remegett a kezem.

– Milyen ruhát viselt a férfi? Milyen volt a maszk?

– A ruháját nem tudom. Nem figyeltem meg, annyira megdöbbenem azon, hogy... – Elakadtam, nagyot nyeltem. Mégse mondhatom, hogy a fekete aurája rám hozta a frászt. Pedig így volt, elborzadtam, ha csak rá gondoltam. Azt az ember azért borította sötét energiamező, mert gonosz és kegyetlen. Tudom, milyen, amikor valaki rosszat tesz, és elszíneződik az aurája, de ez más volt. Sokkal mélyebb és elemibb feketeség, olyan, ami elnyeli és bekebelezi a lelket. Sírás fojtogatott, egyre nehezebb volt visszatartanom. – Símaszk lehetett. Két lyuk a szemnek, a többi része zárt. Sötét volt... Megijedtem, nem néztem meg jobban.

– Szólj oda a helyszínelőknek, hogy nézzék meg az utca végét is, hátha megtalálják a borosüveg maradványait! – kérte Jack a társát. Scott bólintott, és kilépett a folyosóra. Jack visszafordult felém. – Aztán továbbindult a barátnőjéhez. Mi történt, amikor megérkezett a házhoz?

– Már azt furcsálltam, hogy sötét van odabent. Az ajtó résnyre nyitva volt, és amikor megláttam, hogy minden szanaszét hever... Sejtettem, hogy nagy baj történt. Nem is tudom... megéreztem. Nagyon féltem. Hallottam, hogy Sarah zokog. A kanapé mögött feküdt, és...

Elcsuklott a hangom. Kétségbeesetten igyekeztem uralkodni magamon. Folytatnom kell, hogy megtalálják és letartóztassák az elkövetőt! De akadozott a lélegzetem, és éreztem, hogy az első könnycsepp kicsordul a szememből. Remegő ujjakkal letöröltem az arcomról.

– Borzalmas állapotban hevert ott – folytattam. Hangom rekedt volt, mintha sokat kiabáltam volna. Újra kibámultam az ablakon. – Nem hiszem, hogy valaha el tudom felejteni ezt... az egészet.

Hirtelen, mint amikor túlszordul a pohárban a víz, kitört belőlem az addig visszafojtott sírás. A szám elé tettem a kezem, az egész testemet görcsös zokogás rázta. Úgy éreztem, a lelkem darabokra szakad.

– Semmi baj, sírja ki magát – vigasztalt halkán Jack. Éreztem a közelségét, hogy mögém állt, de nem érintett meg.

– Miért... történt... ez? – csukladoztam. A fájdalom elborított, égett tőle a mellkasom.

– Szóltam nekik – jött vissza a váróba Scott.

Józan hangja felrázott, kényszerítettem magam, hogy megforduljak. A szememet törölgetve, hüppögve igyekeztem megnyugodni.

– Sajnálom! Kiborultam. – Mély levegőt vettem, hirtelen nyomasztónak éreztem a szűk kis szobát.

– Mivel foglalkozik a barátnője, Miss Rustie? – kérdezte Jack. Talán azért, hogy elterelje a figyelmemet, talán mert még tényleg nem tudták. Hirtelen rájöttem, fogalmam sincs arról, tudnak-e egyáltalán bármit is Sarah-ról.

– Táncosnő... a Top Ten bárban – feleltem.

– Top Ten? – Scott megvakarta a fejét. – Az nem az a... sztriptíz-bár?

– De.

Jack rám meredt. A helyiségben mintha megállt volna az idő, és érezhetően több fokot süllyedt a hőmérséklet. Scott összevont szemöldökkel megköszörülte a torkát, majd Jackre pillantott, aki csak állt ott, olyan arckifejezéssel, mintha szíven ütötte volna a kijelentésem.

– És... vetkőzik? Úgy értem, sztrípper? – kérdezte Scott.

Ettől a kérdéstől a tompaság burka mögött éledezni kezdett bennem a harag. Nem is annyira a kérdéstől, hanem attól, ahogy a szót kijeltette.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Igen, vetkőzik. Heti hat éjszaka. – A tekintetem az övébe fúrtam, éreztem, hogy a szívverésem felgyorsul. Kellemetlen érzés költözött a mellkasomba.

– Értem. Oké. – Scott megint Jackre nézett, mintha arra várt volna, hogy szólaljon meg, de Jack csak állt némán. Arany aurájában sötétszürke foltok gomolyogtak, mint őszi éjjelen a sűrű köd. Nem értettem, miért reagál így, de ingerültnek tűnt.

– Valami gond van? – kérdeztem élesen.

– Nem, nincs – vágta rá Scott. – Miss Hurst együtt él valakivel? Barát, vőlegény, férj?

– A barátja... Bob. A bátyám. – Elcsuklott a hangom, a torkomat összeszorította a kétségbeesés. – Vancouverben van. Már felhívtam.

Nem akartam emlékezni a bátyámmal folytatott telefonbeszélgetésre. Először fel sem fogta, amit mondok, kétszer is el kellett ismételnem, hogy Sarah-t megtámadták. Szörnyű volt, kiborító, hogy képesek a rendőrök nap mint nap ilyen és ennél durvább híreket közölni a hozzátartozókkal?

Scott jegyzetelt egy gyűrött noteszbe, Jack még mindig engem figyelt. Valahogy nehezebbnek éreztem magam a pillantásától, úgy sejtettem, ő még nem lépett túl a sztriptíz dolgon, hiába terelte a szót másra a társa. Kavaroztak bennem az érzelmek. Mindig is utáltam az előítéleteket. Néhány perccel ezelőtt biztos voltam abban, hogy Jack őszintén együttérez velem. Aztán ahogy kimondtam, hogy Sarah vetkőzik, mintha átkapcsoltak volna benne egy kapcsolót. Bezárult. És ettől engem elöntött a kétségbeesés. Mi van, ha az előítéletei keresztbe tesznek a nyomozásnak? Ha félretolja az ügyet, mert Sarah „csak egy sztripper”?

– Tud esetleg valakiről, aki neheztel a barátnőjére? Haragosok, vagy valaki a bárból, akivel összeveszett? – faggatott tovább Scott.

Nem válaszoltam, nem is néztem rá, még mindig Jacket figyeltem.

– Akar valamit mondani? – fúrtam a tekintetem Jackébe. – Vagy kérdezni, hadnagy? Esetleg azzal kapcsolatban, hogy Sarah vetkőzik?

Megrándult az arca és valami megvillant a tekintetében, de olyan hamar rendezte a vonásait, hogy magam sem tudtam, jól láttam-e.

– Nem, Miss Rustie. – Fáradt sóhaj volt a nevem.